

Önéletrajz-bizonyoságtétel

Vágó Sándorné (Berényi Ibolya Irma) vagyok, 1954 október 5-n születtem Hosszúpályiban. Szüleim templomba járó, becsületes földműves emberek voltak. Az általános iskolát Hosszúpályiban, a gyors- és gépíró iskolát, valamint a közgazdasági iskolát Debrecenben végeztem. Hosszúpályiban konfirmáltam. A Hosszúpályi Vöröshajnal TSZ-ben kezdtem el dolgozni, majd az ÁFÉSZ-nél, és a költségvetési üzemnél dolgoztam.

1977 november 19-n kötöttem házasságot férjemmel, Vágó Sándorral. 1979 június 1-n Isten megajándékozott nagyobbik fiúmmal, Sándorral, majd 1987 augusztus 26-n Gyula fiúmmal. 1990-től Debrecenben lakunk. Mindkét fiúnk hitben és házasságban él Isten kegyelméből. Sándoréknál két fiú unika, Dániel és Péter áldásában részesültünk. Isten vágyakozást adott a szívembe, hogy intenzívebben keressem őt. Háromszor szólt az életemben. Először egy evangélizáció során a Fényesudvarban, ahol ifj. Zimányi József szolgált. Másodszor a Bólyai utcai gyülekezetben egy evangélizáció során Takaró Tamás által. Harmadik alkalommal egy családi táborban Fadd-Domboriban. Mindhárom alkalommal elindultam Jézus után, de mindig visszatértem a régi életembe.

2005 májusában daganatos betegséget diagnosztizáltak nálam. Műtétek és kemoterápiás lezélések sorozata következett. 2009 szeptemberében eljutottam egy olyan élethelyzetbe, mint Izráel fiai a Vörös-tengernél. Elöl-hátul körülzárt az Úristen, és úgy éreztem, csak fölfelé van utam, az imádság útja. Ekkor megkérdeztem a férjemtől: Elviszel engem Biatorbágyra? Erre azt felelte: Igen. Ez olyan pont volt az életemben, hogy ha azt mondta volna, nem, akkor úgy éreztem volna, a testi-lelki nyomorúságomba belepusztulok. De Isten nem elpusztítani akart, hanem megtérésre hívott. Hat nap csak az Isten igéje szólt, és én szívtam magamba. Lelki-gondozóval való beszélgetés közben lettem a bűneimet. Másnap reggel, amikor felébredtem, sétáltam a völgyben, és mindent nagyon szépek láttam. Ézsaiás 55:12-13-at éltem át: *„Mert örömmel jöttök ki, és békességben vezéreltetek; a hegyek és halmok ujjongva énekelnek ti előttetek, és a mező minden fája tapsolnak. A tövis helyén cziprus nevededik, és bogács helyett mirtus nevededik, és lesz ez az Úrnak dicsőségül és örök jegyül, a mely el nem töröltetik.”* A séta után találkoztam a lelki-gondozómmal, és csak ennyit mondott: Ragyogsz. A megtérő igém az Ézsaiás 55:8-9.: *„Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaiktoknál, és gondolataim gondolataitoknál!”* Isten nagyon szeret, és nem hagyta, hogy elveszek. Felvett engem az út porából, mint egy kavicsot, megmentette az életem, és Jézus érdeméért örök élettel ajándékozott meg. Ez az életem legnagyobb kincse. Hiszem, hogy a halál sem választhat el Tőle. Ha átlépek a Gyöngy-kapun, ott leszek az Üvegtenger mellett, és örökké dicsőíteni fogom Őt az Angyalokkal és a Szentekkel együtt.

Köszönöm az Úrnak, hogy szolgálattal is megajándékozott. A Kenézy Kórházban önkéntes beteglátogató lettem 3 és fél éve. Kiváltság, hogy tehetem. Nagyon sokszor átéltem az erőtlenséget, de van Megváltóm. Új erőt kérek és kapok Tőle. Ő él bennem, továbbvisz, megsegít, és megtart. Minden lépéssel tovább kerülök az örök élethez. Különös dolog, hogy amikor úgy érzem, el kell indulnom a szolgálatba, mert Ő küld, kérem az erőt. A kórház folyosóján még úgy érzem semmi vagyok, és semmit sem tudok mondani, de Ő megtölt engem Szentlelkével, és megmutatja hová menjek, kihez szóljak, és mit mondjak. Nekem semmin sem kell gondolkodnom, Ő megadja a szót a számba. Így lett az én eddigi értéktelen életemből értékes élet. A hátralévő az Ő dicsőségére szeretnék élni, és szolgálni. Dicsőség Istennek!

Vágó Sándorné
2014 március 20.

2014-ben az Úr magához szólította kedves gyermekét: *„átlépek a Gyöngy-kapun, ott leszek az Üvegtenger mellett, és örökké dicsőíteni fogom Őt az Angyalokkal és a Szentekkel együtt.” Emléket mi is örizzük meg, és legyen előttünk is példakép.*